

Zuster Marie-Ange draaide de zware sleutel om in het slot en wierp een schuine blik over haar schouder. De man achter haar knikte goedkeurend, maar zei verder niets. Hij knipperde zelfs niet met zijn ogen. De stilte maakte haar zenuwachtig en vooral ook bang. Ze had toch gedaan wat hij gevraagd had? Ze drukte haar gezicht tegen de eikenhouten poort en wachtte gespannen af. Hoe lang zou het duren voor de andere zusters haar begonnen te missen? En hoe lang zou het duren voor ze haar kwamen zoeken? Te lang. Veel te lang. Zoveel was zeker. Het onvermijdelijke leek onafwendbaar. Marie-Ange klemde haar tanden op elkaar. Nonnen waren geen wereldvreemde wezens meer. Tegenwoordig wisten ze verdomd goed wat er zich in de echte wereld afspeelde. Een man die een vrouw in een afgesloten ruimte met een pistool bedreigde, wilde doorgaans maar één ding. Marie-Ange had voor ze in het klooster ging een tijdje een relatie gehad met een buurjongen, maar dat was zo lang geleden dat ze zich niet meer herinnerde hoe het aanvoelde gepenetreerd te worden. Ze wist alleen nog dat het gedoe niet lang duurde. Als ze hun zin maar kregen. Maar het kon ook anders. In de krant had ze verhalen gelezen over mannen die geen genoeg namen met gewone seks. Ze ontvoerden hun slachtoffers, sloten hen op en onderwierpen hen aan de ergste vernederingen.

‘U gaat me toch geen pijn doen?’

Ze vouwde ongemerkt haar handen en zei in gedachte een gebed. Als God niet tussenbeide kwam, had ze geen andere keus dan de beproeving nederig te aanvaarden. Niet tegenstribbelen en de wensen van haar belager zo goed mogelijk inwilligen bood de meeste kans op een goede afloop.

‘Waarom zou ik u pijn doen? Ik kom u helpen, maar niemand wil naar me luisteren. Ik mocht u zelfs niet komen opzoeken in het klooster. Heeft zuster-overste u dan niet verteld dat ik u persoonlijk wilde spreken?’

‘Nee’, zei Marie-Ange zacht. ‘Zuster-overste heeft me daar niets over verteld. Maar zegt u het nu maar. Ik zal luisteren.’

Ze hield haar gezicht tegen de poort gedrukt, maar toen het stil bleef, draaide zich ze om. Ze kon haar ogen niet geloven.

Het was een onwezenlijk tafereel. De man stond stil als een standbeeld. Zijn armen hingen lusteloos langs zijn lichaam. De loop van het pistool wees naar beneden. Had de Heer hem doen verstijven of was hij plotseling ziek geworden?

Zijn gezicht was in ieder geval asgrauw en zijn ogen keken glazig voor zich uit.

‘Voelt u zich niet goed?’

De man gaf geen antwoord. Hij zette een houderige stap naar voren, als een slecht afgestelde robot, wankelde als een dronkeman en zakte daarna door zijn knieën. Bonk. Het pistool ontglipte hem en kletterde op de glanzend geboende plavuizen. Marie-Ange reageerde als een barmhartige samaritaan. Ze knielde neer bij haar belager en probeerde met de toppen van haar wijs- en ringvinger zijn halsslagader te lokaliseren. Toen ze geen hartslag voelde, boog ze zich voorover en begon hem te beademen.

Van In sopte een met kaas belegde boterham net zo lang in een kop hete koffie tot de kaas smeuiġ begon te worden. Die slappe troep op een beschaafde manier verorberen was zo goed als onmogelijk, maar vandaag hoefde hij met niemand rekening te houden. Hannelore woonde een congres bij in Nederland en de kinderen logeerden bij oma. Hij had het rijk voor zich alleen en toch was hij niet tevreden. Hij miste haar.

‘Mmm.’

Hij verslond de boterham, nam een slok van de koffie waarin stukjes doorweekt brood dreven en stak een sigaret op. Het deed deugd zich weer eens vrijgezel te voelen. Een aangekoekt Duvelglas en een schaaltje koude frieten in gestolde stoofvleessaus waren op het aanrecht blijven staan, maar ook dat kon hem niet schelen. Versavel zou zich wel over de troep ontfermen als het te gortig werd. Van In belegde een tweede boterham met kaas en herhaalde het wansmakelijke ritueel. Hannelore zat nu waarschijnlijk ook te ontbijten. En daar zou niet gesopt worden, dacht hij met een zeker leedvermaak. Magistraten waren keurige mensen die zich navenant gedroegen in het openbaar. Toen Hannelore een paar weken geleden had aangekondigd dat ze aan het congres wilde deelnemen, had Van In daar niet erg enthousiast op gereageerd. Drie nachten alleen slapen vond hij maar niets en de gedachte dat ze al die tijd in het gezelschap van geilende collega’s zou vertoeven stond hem allerm minst aan, maar ze had voor een keer geen rekening gehouden met zijn bezwaren. Heb ik dan geen recht op een eigen leven? was ze uitgevaren toen hij haar op andere gedachten had proberen te brengen. De verbeterheid waarmee ze van zich afbeet had bij Van In vragen doen rijzen.

Vragen waarop hij misschien geen antwoord wilde krijgen. Hannelore was een intelligente, aantrekkelijke vrouw en hij had haar de laatste tijd een beetje verwaarloosd. Hij kon zich niet herinneren hoe lang het geleden was dat hij nog bloemen voor haar had meegebracht en de zeldzame keren dat ze uit eten gingen, bleef het vaak stil aan tafel. Waren ze na al die jaren dan toch uitgepraat of zat de mot er echt in? En dan was er natuurlijk nog de seks. Van In drukte zijn sigaret uit en stak automatisch een nieuwe op. De onrust die in zijn binnenste wortel had geschoten toen ze gistermorgen was vertrokken, groeide als bamboe na een tropische regenbui.

Eigenlijk kan ik je geen ongelijk geven, schat, probeerde hij zich te troosten. Het is allemaal mijn schuld. De voordeurbel maakte een einde aan zijn sombere bespiegelingen.

Hij hees zich uit zijn stoel en slofte naar de gang.

‘Kom binnen, Guido.’

Versavel was een sportieve man die bijzonder veel aandacht besteedde aan zijn uiterlijk en aan zijn kleding, maar sinds hij Luk had leren kennen, was het allemaal nog erger geworden. De geur van zijn aftershave deed Van In naar lucht happen.

‘Kopje koffie?’

Versavel keek met enig afgrijzen naar Van Ins kopje en de smurrie eromheen.

‘Ben je klaar met ontbijten?’

‘Maakt dat een verschil?’

‘Voor mij wel’, zei Versavel.

Hij liep naar de keukenkast, pakte een kopje waarvan hij bijna zeker wist dat Hannelore het nog had afgewassen, ging aan tafel zitten en bediende zich van koffie. Van In trok grote ogen. Wat was er in vredesnaam mis met het kopje dat hij voor Versavel had klaargezet?

‘Zal ik de Gezondheidsdienst bellen?’ vroeg hij verrast.

‘Of geef je de voorkeur aan het Antigifcentrum?’

‘Vind je het niet een beetje vroeg om me nu al in de haren te zitten, Pieter? Ik weet dat je het moeilijk hebt. En ik zal mijn uiterste best doen om de dag zo aangenaam mogelijk te maken voor jou, maar je zult geduld moeten oefenen.’

De afwezigheid van Hannelore had gisteren al voor de nodige wrevel gezorgd. Het had zelfs niet veel gescheeld of Versavel had zijn spreekwoordelijke koelbloedigheid verloren. Gelukkig was er vandaag werk aan de winkel. Een

man had een tijdje een non gegijzeld in de kerk van het Begijnhof. Het parket had een onderzoek bevolen. Versavel parkeerde de politiewagen aan het Walplein, op amper vijf minuten lopen van het Begijnhof. Het was er al behoorlijk druk ondanks het vroege uur. Montere stadsgidsen met opgestoken paraplu's leidden horden leeghoofdige toeristen de stad binnen voor een twee uur durende wandeling. Van In ergerde zich gewoontegetrouw aan een meute Duitsers die als een pletwals door de straten trok. 'Wie wil hier nu nog wonen?' snoof hij.

Een huurkoets ratelde over de kinderkoppen en dreigde een groepje kwebbelende Japanse meisjes te verpletteren. Fietsers slalomden als zelfmoordpiloten tussen twee busladingen voortsjokkende bejaarden die al vermoeid leken nog voor de rondleiding was begonnen. Een lichte vrachtwagen kwam uit de tegenovergestelde richting aangereden en deed de straat bijna dichtslibben. Zij hoefden zich er gelukkig niet door te wurmen. Op de hoek bij restaurant Maximiliaan van Oostenrijk sloegen ze rechts af.

'Het is hier een stuk rustiger', zei Versavel.

Een hobbelig straatje leidde hen naar de brug die het Begijnhof verbond met de stad. In een nis boven de poort stond een beeld van de heilige Elisabeth met daaronder in grote letters: sauvegarde. Ze betraden een andere wereld, en oord van gebed en bezinning. Een meertalig bord vroeg de bezoekers de stilte te respecteren en het wandelpad te volgen. De nonnen hadden niemand aangesteld om daarop toe te zien. De toeristen gedroegen zich voor een keer. Zelfs de brutaalste gids deed een poging om de stilte te bewaren. 'Ik kan me niet meer herinneren hoe lang het geleden is dat ik hier nog geweest ben', fluisterde Van In bewonderend. Zoals mensen die aan zee wonen zelden over het strand wandelen, zo doen Bruggelingen niet veel moeite om hun eigen stad te ontdekken. En dat was jammer. Het Begijnhof was ontegenzeggelijk een kroonjuweel van het Brugse kunstpatrimonium. Zeker nu het grondig gerenoveerd was. De bouwvallige huizen waren opnieuw bewoonbaar gemaakt, de wandelpaden heraangelegd en de witgeverfde gevels pronkten weer maagdelijk in een groene oase van hoog opgeschoten gras, onder het beschermende bladerdak van tientallen populieren. Een klad verstrooid zonlicht gaf het beluik een celestijns tintje.

'Ik wist niet dat er nog zoveel begijnen waren', zei Van In

toen ze langs de huizen liepen.

Versavel legde hem in een paar woorden uit dat er allang geen begijnen meer waren.

'Hier wonen uitsluitend nog alleenstaande dames', zei hij.

'Geen nonnen dus?'

'Toch wel.'

Van In haalde zijn schouders op. Begijnen, alleenstaande dames of nonnen. Het maakte hem allemaal niet uit. In zijn ogen waren het allemaal oude vrijsters die geen fatsoenlijke man konden krijgen. Versavel probeerde het verschil toch duidelijk te maken.

'De nonnen wonen in het klooster, Pieter. De huizen in het beluik, waar vroeger begijnen woonden, worden tegenwoordig verhuurd aan alleenstaande dames.'

Ze belden aan bij het huis van de Grootjuffrouw dat deel uitmaakte van het klooster. Een jonge, Aziatische non maakte de deur open nog voor het geklingel van de bel volledig was uitgestorven. Ze lachte breed toen Van In zich voorstelde en maakte een uitnodigend gebaar.

'Komt u binnen, heren. Ik breng zuster Marie-Ange meteen op de hoogte van uw komst.'

Ze ging hen voor naar de spreekkamer. Haar donkere habijt ruiste bij iedere stap. Zou ze daaronder ook lingerie dragen? vroeg Van In zich af.

De spreekkamer baadde in een helder licht. Er stonden een eiken tafel, vier stoelen en een negentiende-eeuwse kast met briefpanelen. Aan de muur hing een schilderij: een stadsgezicht in warme kleuren. Onder de tafel lag een afgeschoten tapijt. De geur van bruine zeep die uit de vloer leek op te stijgen deed Van In aan zijn grootmoeder denken.

'Joost mag weten wat een meisje van haar leeftijd bezielt om in het klooster te gaan', zei hij toen de jonge non de deur achter zich had dichtgetrokken. 'Een meid zoals zij kan toch elke man krijgen die ze wil.'

'Kun jij werkelijk aan niets anders denken?'

'Ik vind het in ieder geval zonde.'

'Wat is zonde?'

Anders dan Van In, die zich in de eerste plaats voor lichamelijke geneugten interesseerde, besteedde Versavel hoe langer hoe meer aandacht aan het verwerven van geestelijke rijkdom. En Van In kreeg stilaan het gevoel dat steeds meer jongeren hem daarin volgden en het materialisme de rug toekeerden. Het zou best kunnen dat de eenentwintigste

eeuw een periode van spirituele heropleving inluidde.

'Het is zonde dat ik Hannelore nog bijna twee dagen moet missen', bromde Van In. 'Ze zouden de kerels die dergelijke congressen organiseren levend moeten villen.'

'Je gaat toch weer niet beginnen zeker?'

Versavel had geluk. Een klopje op de deur kondigde de komst van zuster Marie-Ange aan. Ze zag er niet veel ouder uit dan de Aziatische non die hen had binnengelaten. Van In kon zijn ongeloof niet verbergen. Hij staaarde haar met grote ogen aan. Het zag ernaar uit dat hij zijn mening over oude vrijsters zou moeten bijstellen.

'Bent u zuster Marie-Ange?'

Ze knikte.

'Het is allemaal niet zo erg geweest', zei ze licht blozend.

'De man heeft me geen pijn gedaan.'

'Maar hij heeft u wel bedreigd met een wapen.'

Marie-Ange glimlachte fijntjes. Ze was erin geslaagd de man met het pistool te reanimeren en dat had haar veel voldoening geschonken. Meer nog, het avontuur in de kerk had haar zodanig opgewonden dat ze in bed was gaan fantaseren over wat er gebeurd zou zijn als de man geen hartaanval had gekregen. Gelukkig hadden de medezusters haar niet horen kreunen, toen ze meer dan een keer nogal hevig was klaargekomen.

'U gaat toch een klacht tegen hem indienen?'

'Moet ik dat doen?'

Van In wierp een wanhopige blik naar Versavel. Mensen deden voor alles en nog wat een beroep op de politie, maar als het er echt op aankwam durfden ze geen klacht in te dienen.

'Vertel ons eerst wat er gebeurd is', antwoordde hij ontwijkend.

'Veel valt er niet te vertellen. Toen ik gisteravond de kerk wilde sluiten, greep een man me bij mijn schouder en dwong me de deur aan de binnenkant op slot te doen. Nog geen twee minuten later kreeg hij een hartaanval. Ik heb hem gereanimeerd en daarna de hulpdiensten gebeld.'

'En de politie.'

Marie-Ange schudde haar hoofd.

'Nee', zei ze. 'Dat heeft de urgentiearts gedaan.'

Van In wreef met de palm van zijn hand over zijn wang terwijl hij de jonge non aandachtig bekeek. Hij had in zijn carrière al een boel vreemde dingen meegemaakt, maar het verhaal van een kerel die een hartaanval krijgt net voor hij een non wil verkrachten, was te gek voor woorden.

‘Bent u vroeger ooit lastiggevallen in de kerk?’

‘Wat bedoelt u met lastiggevallen?’

Marie-Ange werd bijna dagelijks aangeklampt door toeristen. De meesten waren vriendelijk, maar sommigen reageerden ronduit agressief als ze niet op hun wenken werden bediend. Stomme non en daarvoor moeten wij dan belastingen betalen, was een van de verwijten die ze vaker te horen kreeg.

‘Fysiek lastiggevallen. U weet toch wat ik daarmee bedoel?’

‘Natuurlijk weet ik dat’, reageerde Marie-Ange een beetje gepikeerd. ‘En het antwoord op de vraag is nee. Niemand heeft me ooit fysiek lastiggevallen in de kerk.’

‘Behalve de man die u gisteren...’

‘Niet op de manier die u bedoelt.’

Van In trok zijn wenkbrauwen op. Wat was er in de kerk dan wel gebeurd voor die kerel een hartaanval kreeg?

‘Hij heeft u dus niet...’

Marie-Ange gooide haar hoofd in haar nek. Van In probeerde zich haar voor te stellen in gewone kleren en zag een jonge, zelfbewuste vrouw voor zich staan.

‘Nee, commissaris. Hij heeft me met geen vinger aangeraakt’, zei ze kordaat.

‘U blijft dus bij uw beslissing geen klacht in te dienen tegen de man die u bedreigde?’

‘Inderdaad.’

Van In had niets tegen mensen die de naastenliefde hoog in hun vaandel voerden, maar er waren grenzen. Als de man geen hartaanval had gekregen, had hij Marie-Ange wellicht verkracht en wie weet ook vermoord. Maar ze bleef bij haar standpunt.

‘In dat geval is het zinloos dat we de zaak verder onderzoeken’, zei hij tegen Versavel, die zijn notitieboekje en zijn balpen al in zijn binnenzak stak.

Zuster Marie-Ange produceerde een delicaat lachje en ze sloeg haar ogen op naar de hemel.

‘Wie op God vertrouwt, loopt geen gevaar, commissaris.’

‘Laten we dat maar hopen.’

Van In stond op en drukte de jonge non de hand. Het was al bij al goed afgelopen. En ze verspilden al genoeg tijd en papier aan klachten die het parket later toch zonder gevolg liet.